

»Kje te Bog danes vabi?«

Ste se kdaj ustavili in se vprašali, kje vas Bog danes kliče? Marec nas vodi v postni čas – čas, ko se ustavimo, pogledamo vase in premislimo, kam nas Bog vabi naprej. V tem mesecu nas spremljata dva svetnika, ki lahko osvetlita našo pot – sv. Jožef in sv. Patrik.

Sv. Jožef, ki ga praznujemo 19. marca, nas uči moči tihe zvestobe. Njegova vera ni bila glasna; govorila so njegova dejanja. Ko je Bog poklical, je brez odlašanja storil, kar je bilo prav. V svetu, polnem hrupa in hitenja, nas njegov zgled spomni, da so majhne, vsakodnevne

odločitve lahko prava pot do božje prisotnosti.

Ob tem 17. marca obhajamo god sv. Patrika, misijonarja, ki ni dovolil, da ga preteklost omeji. Njegovo življenje nas uči poguma: iz ran in izkušenj lahko zraste poslanstvo. Vprašajmo se tudi sami: kje sem danes pripravljen/-a vero živeti pogumno in odprto?

Postni čas ni čas popolnosti, temveč čas korakov – majhnih, iskrenih, vztrajnih. Kje te Bog danes vabi k večji zvestobi? Kje k večjemu pogumu? Naj nas sv. Jožef s svojo tiho zanesljivostjo in sv. Patrik s pogumno vero spremljata na naši poti do velike noči. Naj naš vsakdan, korak za korakom, postaja prostor žive vere.

Blagoslovljen postni čas!

P. Vladimir Rufin

Anton Aškerc – med vero, dvomom in domovinsko zavestjo

Življenje nam na svoji poti pusti veliko preizkušenj. Za preizkušnje smo posebej dovzetni med postnim časom, v težavnem obdobju posta pa lahko preverimo, ali bomo še naprej zaupali v Boga ali pa bomo o njem podvomili in padli v skušnjavi.

Duhovnik Anton Aškerc je bil odprt, domoljuben človek, ki je spodbujal slovensko narodno zavest. Bil je naprednih misli, zavzemal se je za svobodo izražanja, predvsem v maternem jeziku, kar na prehodu iz 19. v 20. stoletje ni bilo tako samoumevno. Maševal in krščeval je izključno v slovenskem jeziku in tako na najbolj jasen način kljuboval nemški prevladi. Bil je svetovljan, nekakšen fenomen svojega časa. Prihajal je iz revnega kmečkega okolja, a je z lastnim zanosom in željo prišel do izobrazbe, kakršno bi takrat lahko dobil samo na univerzi na Dunaju ali v Gradcu.

Na svojih potovanjih je iskal smisel svojega obstoja in venomer preizpraševal krščansko vero. Raziskoval je tudi druge vere, kot so islam, judovstvo in celo budizem. Vse to z namenom, da bi našel potrditev v Kristusu. A krščanske ljubezni, ki mu jo je Bog naklonil v duhovniški službi, sam ni imel blagoslova občutiti in je zato kar naprej padal v svojih preizkušnjah. Najprej je ljudi prikrajšal za svete maše: tedenska je trajala med 5 in 10 minut, nedeljska pa največ 30 minut. Menda je najkrajše maševanje izvedel nekoč v Lovrencu na Dravskem poljem, kjer je mašni blagoslov podelil že po rekordnih petih minutah. Zaradi njegove trme in neukrotljivosti cerkvenim pravilom si je nakopal jezo slovenskih škofov, kar je pomenilo, da je bil velikokrat premeščen. Na koncu so ga kazensko prestavili v Škale nad Velenjem z namenom, da bi rudarje odvadil preklinjanja. Po Škalah se je zaradi verske skepse odločil zapustiti duhovniški poklic, se torej po 18 letih duhovništva upokojil in postal arhivar v Ljubljani ter urednik Ljubljanskega zvona, s čimer si je duhovščina deloma oddahnila. Kljub javnemu upiranju pa Aškerc ni nikoli prav zares zapustil Boga, saj je tudi po upokojitvi enkrat do dvakrat na mesec maševal v trnovski cerkvi, včasih pa tudi v kapeli ljubljanske stolnice.

Anton Aškerc je umrl pri 56 letih. Njegovo življenje je zaznamoval večni boj, če ne s teologi, pa s samim seboj. Nikoli ni zares našel sreče v življenju – umrl je namreč brez ljubezni, osamljen, svoj pečat pa mu je vseeno uspelo pustiti v srcih preprostih ljudi. O tem priča podatek, da je bilo na njegovi pogrebni slovesnosti približno 25 tisoč ljudi vseh stanov, od peric do meščanov. Med službovanjem pri rudarjih se je odločil, da bo en dan preživel z njimi v rudniku. Tako je nameraval v njihovih očeh pridobiti naklonjenost in jih sčasoma odvaditi od zloglasnega preklinjanja, ampak ko je po koncu dneva prišel iz rudnika, je priznal: »Ljudje Božji, za takšno delo in plačilo, bi preklinjal tudi jaz.«

V duhu državnoborskih volitev, ki nas čakajo konec meseca, zaključimo s citatom iz Aškercove Čaše nesmrtnosti. Sam je pesem namenil takratnim slovenskim poslancem v Društvu narodov na Dunaju, mi pa si lahko le želimo, da bi se po njenem sporočilu ravnala bodoča vladna koalicija.

***Čaša tvoja je življenje tvoje.
Vlivaj vanjo vsak dan dela dobra,
dela slavnega za rojake svoje,
za rojake in za domovino!***

JS

Dobrodelni koncert gospel zbora Bee Geesus za Tea

Primož Galun je v imenu družine Galun - Brglez v soboto, 31. januarja, povabil v župnijsko cerkev sv. Vida na spominsko sveto mašo za rajnima staršema in dobrodelni pevski nastop a cappella gospel zbora Bee Geesus. Dobrodelne prostovoljne prispevke za fanta Tea iz Trčca, ki nujno potrebuje 2,5 mio drago gensko zdravilo, so gostje oddali po končani prireditvi v

skrinjico ob izhodu iz cerkve. V vabilo je zapisal: »To ne bo le koncert, to bo doživetje, to bo slavljenje, to bo dejanje ljubezni. Glasba, ki se dotakne srca, besede, ki dvignejo duha, in Božja

navzočnost, ki povezuje – vse to v enem popoldnevu, ki vabi, da prideš takoj!»

Takoj po maši se je zgodil koncert, ki je presegel zapisano na vabilu. Zapete pesmi iz repertoarja zbora a cappella gospel zbora Bee Geesus so zbrane popeljale v svet glasbenega doživetja – užitka in hkrati harmonične povezanosti okrog 80 zbranih poslušalcev. Ti so izvedbe spremljali z ritmičnim ploskanjem med izvajanjem pesmi in z aplavzi po vsaki zapeti pesmi. Po skoraj uro dolgem nastopu v čudovitem sozvočju cerkvene arhitekture je pater Klemen Slapšak ob zahvali v osrčje zbora povabil tudi Tea za skupno fotografijo. Dogodek je bil odlično doživetje z dotikom srca in iskreno predanim darom v dober namen, bil je razodetje, kot ga je učil in predstavljal apostol Janez Evangelist. Zbrani poslušalci so darovali 1.600 EUR. Za organizacijo dogodka je poskrbel Primož Galun, tudi član zasedbe, v sodelovanju s patrom Klemnom Slapšakom, župnikom v župniji sv. Vida, in Občino Videm s sprejemom zasedbe v Vidovi kleti.

FL

Naša dolžnost kot verniki – volitve v Državni zbor 2026

Dragi župljani!

Kot verniki smo poklicani, da živimo svoje vrednote tudi v družbenem življenju. Ena izmed naših temeljnih dolžnosti je izpolnjevanje državljanske

dolžnosti – državnozborske volitve bodo letos v nedeljo, 22. marca.

Udeležba na volitvah ni le pravica, temveč odgovornost: z izbiro voditeljev soustvarjamo družbo, ki spoštuje človekovo dostojanstvo, pravičnost in dobro skupnosti.

Spodbujamo vas, da greste na volišče in oddate svoj glas. Naj bo naša državljanska odgovornost izraz naše vere in skrbi za skupno dobro.

»Kdor ima moč, ima tudi odgovornost – tudi kot državljan in kot kristjan.«

P. Klemen Slapšak

Izdaja: Župnija sv. Vida – Videm pri Ptuj

Odgovarja: p. Klemen Slapšak, župnijski upravitelj (klemen.slapsak@gmail.com, 041 318 130)